

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 312)

Feb (1) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	9
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	14
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	22

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 132)

6. ததாமி விவிதாந் போகாந் தர்மேண பரிதோஷிதா

ஸத்தர்ம பர ஸம்ஸ்தாநா மம ஸத்த்வாதிகா தநு:

பொருள் - உபாஸகன் ஒருவன் தனது தர்மங்களைச் செய்வது கண்டு மகிழும் நான், அவனுக்கு இன்பம் அளிக்கும் பலவற்றையும் அளிக்கிறேன். யார் ஒருவன் தனது தர்மங்களைச் சரிவரச் செய்கிறானோ அவனிடம் எனது ஸத்வமானது நிறைந்து காணப்படும்.

7. ஆசாரரூபோ தர்ம: அஸாவாசாரஸ்தஸ்ய லக்ஷணம்

தமாசாரம் ப்ரவக்ஷ்யாமி ய: ஸத்பிரநுபால்யதே

பொருள் - இத்தகைய தர்மங்களானவை, ஆசாரம் (ஒழுக்கம்) மற்றும் அவற்றுடன் சேர்ந்த கர்மங்கள் ஆகும். இப்போது சிறந்தவன் ஒருவன் பின்பற்ற வேண்டிய ஆசாரத்தை நான் கூறுகிறேன்.

8. ஹித்வா யோகமயீம் நித்ராமுத்தாயாபரராத்தரத:

ப்ரபத்யேத ஹ்ருஷீகேசம் சரண்யம் ஸ்ரீபதிம் ஹரிம்

பொருள் - யோகம் மற்றும் ஆழ்ந்த உறக்கம் ஆகியவற்றை இரவுப் பொழுது கழிந்தவுடன் துறக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் அவன் ஸ்ரீயாகிய எனது கணவரும், ஸ்ரீஹரியும் ஆகிய ஹ்ருஷீகேசனிடம் சரணம் புகவேண்டும்.

9. ப்ரபத்தேச்ச ஸ்வரூபம் தே பூர்வமுக்தம் ஸுரேச்வர

பூயச்ச ச்ருணு வக்ஷ்யாமி ஸா யதா ஸ்யாத் ஸ்திரா த்வயி

பொருள் – இந்த்ரனே! ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் குறித்து உனக்கு நான் முன்பே கூறினேன். அதனைக் குறித்து உனது மனது உறுதியாகப் பதியவேண்டும் என்பதற்காக, நான் மீண்டும் கூறுகிறேன்.

10. ஆசமய ப்ரயதோ பூத்வா ஸ்ம்ருத்வாஸ்த்ரம் ஜ்வலநாக்ருதி

தத் ப்ரவிச்ய விநிஷ்க்ராந்த: பூதோ பூத்வாஸ்த்ர தேஜஸா

பொருள் – ஆசமனம் செய்து உட்புறத்தை முதலில் தூய்மையாக்க வேண்டும். அதன் பின்னர் அஸ்த்ர மந்த்ரத்தை (இது “ஓம் க்ரீம் அஸ்த்ராய பட்” என்பதாகும்) த்யானிக்கவேண்டும். அந்த மந்த்ரம் அதிக தேஜஸ் கொண்டதாகும். அதன் வலிமை காரணமாக, உபாஸகன் தன்னைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டு, தன்னைக் குறித்து உணரத் தொடங்குவானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 312)

மூலம் - “ஆத்மா கேவலதாம் ப்ராப்தோ யத்ர கத்வா ந சோசதி”, “அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை:”, “தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயந்தி பாரத”, “ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:” இத்யாதிகளிலும், ஸம்ஸார அத்வாவுக்குப் பாரமென்று ச்ருதிகளிலும் ஓதப்படுகிற பரமபதத்தைப் பர்யந்தமாகவுடைத்தாய், பகவத் ப்ரஸாத அவலம்பநமாய், பரிபூர்ணமான பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறப் புகுபோகிறோமென்கிற ஸந்தோஷத்தைப் பாதேயமாகவுடைத்தாய்,

விளக்கம் - மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-11) - ஆத்மா கேவலதாம் ப்ராப்தோ யத்ர கத்வா ந சோசதி - ஜீவாத்மா தனது துன்பம் நீங்கப்பெறும் இடம் இதுவே ஆகும் - என்றும், மஹாபாரதம் வநபர்வம் (136-18) - அத்யர்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: | ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை: - விஷ்ணுவுடைய இடமானது சூரியன், அக்னி ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் ப்ரகாசத்துடன் உள்ளதாகும்; அதன் ஒளி காரணமாக அதனை தேவர்களாலும் அஸுரர்களாலும் காண இயலாது - என்றும், மஹாபாரதம் வநபர்வம் (136-23) - தத்ர கத்வா புநர்நேமம் லோகமாயந்தி பாரத - பரதகுலத்தில் வந்தவனே! எங்கு சென்றவர்கள் மீண்டும் திரும்புவதில்லையோ - என்றும், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (196-6) - ஏதே வை நிரயாஸ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவுடைய இடத்தைக் காணும்போது, மற்ற இடங்கள் அனைத்தும் தாழ்ந்தவையே - என்றும் உள்ள பல வரிகளிலும், ஸம்ஸாரம் என்னும் மார்க்கத்திற்கு அக்கரையாக உள்ளதென்று ச்ருதிகளிலும் ஓதப்படும் பரமபதத்தை

எல்லையாகக் கொண்டதாகவும்; பகவத் க்ருபையைத் தனது கைப்பிடியாகக் கொண்டதாகவும்; “பரிபூர்ணமான உயர்ந்த புருஷார்த்தமான பகவத் அனுபவத்தை அடையப்போகிறோம்” என்னும் மகிழ்ச்சியை வழிச்சோறாகக் கொண்டதாகவும்;

மூலம் – “தத் ப்ரகாசிதத்வார:” என்கிறபடியே ஹார்தனான ஈச்வரனுடைய ஸௌஹார்த்தத்தாலே காட்டப்படுகிற அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே அவ்வோ தேவதைகள் தத்தம் எல்லைகள்தோறும் மங்கல ப்ரதீப பூர்ணகும்பாதிகளை முன்னிட்டு ஸபரிகரராய் எதிர்கொண்டு ஸார்வபௌம உபசாரங்களைப் பண்ணி வழி நடத்த, கர்மலோகத்தில் இருந்த நாள் இறைகொண்ட தேவதைகளெல்லாம் காணிக்கையிட்டுக் கண்டு அநுவர்த்திக்க, அவர்களுக்கும் எட்டவொண்ணாத எல்லைகளெல்லாம் கடந்து நித்யஸூரிகள் திரளிற் புக்கால் வாசி தெரியாதபடியான நிரதிசய பூர்த்தியைப் பெற்று,

விளக்கம் – ப்ர. ஸூ. (4-2-16 ததோக: அக்ரஜ்வலநம் தத் ப்ரகாசி தத்வாரோ வித்யா ஸாமர்த்யாத் தச்சேஷ கத்யநுஸ்ம்ருதியோகாச்ச ஹார்த்தாநுக்ருஹீத: சதாதிகயா - ப்ரஹ்மவித்யையின் திறன் காரணமாகவும், அந்த வித்யைக்கு அங்கமாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையே சிந்தனை செய்தபடி இருத்தல் என்ற யோகத்தாலும், தனது இதயம் என்ற தாமரையில் அமர்ந்துள்ள எம்பெருமானால் அருளப்படுகிறான். இதனால் பகவான் வசிக்கின்ற அந்த இதயம் ஒளி வீசுகிறது. அந்த ஒளியின் மூலம் காண்பித்துக் கொடுக்கப்பட்ட நூற்று ஒன்றாவது நாடியான ஸுஷும்நை நாடி மூலம் கிளம்புகிறான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இதயத்தில் எப்போதும் வீற்றுள்ள ஈச்வரனுடைய நல்லெண்ணம் காரணமாக வழி காண்பிக்கப்படுவதான அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் செல்லும்போது, அந்தந்த தேவதைகள் தங்கள் எல்லைகள் முடிய மங்களதீபம் மற்றும் பூர்ணகும்பம் ஆகியவற்றை அளித்து, தங்களுடைய பரிவாரங்களுடன் எதிர்கொண்டு அழைத்து, ஓர் அரசனுக்குச் செய்யவேண்டிய மரியாதைகளைச் செய்து வழி நடத்தியபடி இருப்பார். இவர்கள் இந்தக் கர்மபூமியில் இருந்த காலம் முடிய யாகங்களில் அவிர்பாகம் அளித்தபோது அவற்றை ஏற்றுக்கொண்ட தேவதைகள் அனைவரும் இவர்களுக்கு வழி முழுவதும் உபசாரங்கள் செய்தபடி இருப்பார். அவர்களால் பின்தொடர இயலாத எல்லையைக் கடந்து செல்லும் இவர்கள், நித்யஸூரிகள் உள்ள இடத்தை அடைந்து, அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்த பின்னர், இவர்களுக்கும்

அவர்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு இல்லாதபடியாக அனைத்திலும் எல்லையற்ற முழுமை அடைவார்கள்.

மூலம் – “ததோ மஹதி பர்யங்கே மணிகாஞ்சந சித்ரிதே | ததர்சி க்ருஷ்ணமாஸீநம் நீலம் மேராவிவாம்புதம் || ஜாஜ்வல்யமாநம் வபுஷா திவ்யாபரண பூஷிதம் | ப்ரீதகௌசேய ஸம்விதம் ஹேம்நீவோபசிதம் மணிம் || கௌஸ்துபேந ஹ்யுரஃஸ்தேந மணிநா அபிவிராஜிதம் | உத்யதேவோதயம் சைலம் ஸூர்யேநாப்தம் கிரீடிநம் || நௌபம்யம் வித்யதே தஸ்ய த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந ||”, “தம் வைச்ரவண ஸங்காசம் உபவிஷ்டம் ஸ்வலங்க்ருதம் | ததர்ச ஸூத: பர்யங்கே ஸௌவர்ணே ஸோத்தரச்சதே || வராஹருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா | அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் || ஸ்திதயா பார்ச்வதச்சாபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா | உபேதம் ஸீதயா பூய: சித்ரயா சசிநம் யதா || தம் தபந்தமிவாதித்யம் உபபந்நம் ஸ்வதேஜஸா | வவந்தே வரதம் வந்தீ விநயஜ்ஞோ விநீதவத் ||” என்று பாரத ராமாயணங்களில் சொல்லப்பட்ட அவதார ஆஸிகையாலே வ்யஞ்சிதமான பரமபத பர்யங்கத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற ஸபத்நீகனான ஸர்வேச்வரன் தாளிணைக்கீழ் “ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம்” என்கிற மனோரதத்தின்படியே ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசித ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் பெற்று வாழ்வார்கள். இப்படி ஸ்ரீய:பதியான நாராயணன் திருவடிகளே உபாய தசையிலும் பல தசையிலும் உப ஜீவ்யங்கள்.

விளக்கம் – மேலும் இவர்கள், மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - ததோ மஹதி பர்யங்கே மணிகாஞ்சந சித்ரிதே | ததர்சி க்ருஷ்ணமாஸீநம் நீலம் மேராவிவாம்புதம் || ஜாஜ்வல்யமாநம் வபுஷா திவ்யாபரண பூஷிதம் | ப்ரீதகௌசேய ஸம்விதம் ஹேம்நீவோபசிதம் மணிம் || கௌஸ்துபேந ஹ்யுரஃஸ்தேந மணிநா அபிவிராஜிதம் | உத்யதேவோதயம் சைலம் ஸூர்யேநாப்தம் கிரீடிநம் || நௌபம்யம் வித்யதே தஸ்ய த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந – அதன் பின்னர், மாணிக்கம் மற்றும் பொன் ஆகியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெரிய கட்டிலில், மேரு மலையில் மழைமேகம் பொருந்தியுள்ளது போன்று, க்ருஷ்ணனைக் கண்டார். அவனுடைய திருமேனியானது பீதாம்பரத்துடன் கூடியதாகவும், நேர்த்தியான ஆபரணங்கள்

பூண்டதாகவும், ஸ்வர்ணத்தில் பதிக்கப்பட்ட நீல இரத்தினம் போன்று உள்ளது. அவனுடைய திருமார்பில் கௌஸ்துபம் ஒளிர, திருமுடியில் க்ரீடமானது ப்ரகாசிக்க, இப்படியாக அவனுடைய அந்த இருப்பானது மலையில் உதிக்கும் சூரியன் போன்று உள்ளது. இவ்விதம் உள்ள அவனுடைய அழகுக்கு ஈடாக மூன்று லோகத்திலும் யாரும் இல்லை - என்றும், இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (16 - 8 முதல் 11) - தம் வைச்ரவண ஸங்காசம் உபவிஷ்டம் ஸ்வலங்க்ருதம் | ததர்ச ஸூத: பர்யங்கே ஸௌவர்ணே ஸோத்தர்ச்சதே || வராஹருதிராபேண சுசிநா ச ஸுகந்திநா | அநுலிப்தம் பரார்த்யேந சந்தநேந பரந்தபம் || ஸ்திதயா பார்ச்வதச்சாபி வாலவ்யஜந ஹஸ்தயா | உபேதம் ஸீதயா பூய: சித்ரயா சசிநம் யதா || தம் தபந்தமிவாதித்யம் உபபந்தம் ஸ்வதேஜஸா | வவந்தே வரதம் வந்தீ விநயஜ்ஞோ விநீதவத் - நேர்த்தியான விரிப்புடன் கூடிய ஸ்வர்ண கட்டிலில் அனைத்து ஆபரணங்களுடன் கூடியவனாக, பன்றியின் குருதி போன்று சிவந்த நறுமணம் கொண்ட சந்தனம் பூசியவனாக, அருகில் உள்ள ஸீதை சந்த்ரனுடன் இணைந்த சித்திரை நசுஷத்ரம் போன்று சாமரத்துடன் நிற்க, குபேரன் போன்று அமர்ந்திருந்த இராமனை, ஸுமந்திரன் கண்டான். சூரியன் போன்ற தேஜஸ் கொண்டவனாகவும், கேட்கும் வரங்கள் அளிப்பவனாகவும் உள்ள இராமனை ஸுமந்த்ரன் பணிந்தான் - என்றும் உள்ள மஹாபாரதம் மற்றும் இராமாயணம் ஆகிய வரிகளில் உள்ள அவதாரங்கள் குறித்த குறிப்புகளில் வெளிப்படுபவனும், பரமபதத்தில் தனது பத்னியுடன் எழுந்தருளியுள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில், திருவாய்மொழி - ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டு நாம் - என்ற ஆசைக்கு ஏற்ப அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்தபடி வாழ்வார்கள். இப்படியாக மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ள நாராயணன் திருவடிகளே உபாய நிலை மற்றும் பலன் அடையும் மோக்ஷ நிலை ஆகிய இரண்டு நிலைகளிலும் அடையத்தக்கவை ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 8)

8. அஜடமாகையாவது ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை.

வ்யாக்யானம் - அஜடத்வமாவது-அந்நயாதீந ப்ரகாசத்வம், ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ மென்றபடி. ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வமாகையாவது, தீபம் தீபாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகிறவோபாதி ப்ரகாசாந்தர நிரபேக்ஷமாக ஸ்வவ்யவஹாரத்துக்கு ஹேதுவாகை. அத்தையருளிச் செய்கிறார் “ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை” என்று. “ஹ்ருத்யந்தர் ஜ்யோதி: புருஷ:”, “அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் பவதி”, “விஜ்ஞாநகந:”, “ஆத்மா ஜ்ஞாநமய:”, “தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்ய மநூபமம்”, “ஆத்ம ஸம்வேதயம் தத் ஜ்ஞாநம்” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - அஜடமாக உள்ள தன்மை என்றால், மற்றவற்றின் உதவி இன்றி தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளும் தன்மை ஆகும். இதனை ஸ்வயம்ப்ரகாசம் எனலாம். ஆத்மாவின் ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்றால்: ஒரு தீபமானது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு வேறு ஒரு தீபத்தை எதிர்பாராமல் இருந்தபடி தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்துவது போன்று, ஆத்மாவும் தனது இருப்பை வெளிப்படுத்த வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல் தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லதாகும். இதனையே “ஜ்ஞாநத்தையொழியவும் தானே தோற்றுகை” என்று அருளிச்செய்கிறார். ப்ரு. (6-3-7) ஹ்ருத்யந்தர் ஜ்யோதி: புருஷ: - இதயத்தில் ப்ரகாசித்தபடி உள்ள ஆத்மா - என்றும், ப்ரு. (6 3-9) - அத்ராயம் புருஷஸ் ஸ்வயம் ஜ்யோதிர் பவதி - இங்கு ஆத்மா தானாகவே வெளிப்படுகிறான் -

என்றும், ப்ரு. (4-4-12) – விஜ்ஞாநகந: - ஞானமே வடிவமாக உள்ளவன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-7-32) – ஆத்மா ஜ்ஞாநமய: - ஆத்மா ஞானமயமாக உள்ளான் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-42) - தச்ச ஜ்ஞாநமயம் வ்யாபி ஸ்வஸம்வேத்ய மநூபமம் – அந்த ஆத்மா ஞானமயமாக உள்ளான், அனைத்து இடத்திலும் நிறைந்துள்ளான், தானே தன்னை அறிகிறான், தனக்கு ஒப்புமை இல்லாதவன் – என்றும், ஆத்ம ஸம்வேதயம் தத் ஜ்ஞாநம் - ஆத்மாவைக் குறித்து தானாகவே அறியப்படுகிறது - என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள் காண்க.

9. ஆநந்தரூபமாகையாவது - ஸுகரூபமாயிருக்கை.

வ்யாக்யானம் – ஆநந்தரூபத்வமாவது ஸ்வத ஏவேஷ்டத்வம். அதாவது ஸ்வபாவமே யநுகூலமாயிருக்கை. “அநுகூலம் ஸுகம் துக்கம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதே:; ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோஹீத்யாத்ம ஸாஷ்டிக ஏவ ஸ” என்கிறபடியே தனக்குத்தானே ஸுகரூபமாயிருக்கையென்றபடி.

விளக்கம் – ஆநந்தரூபமாக உள்ள தன்மை என்றால் “இயல்பாகவே இஷ்டமானதாக இருத்தல்”; அதாவது தனது இயல்பாகவே ஏற்புடையதாக இருத்தல். அநுகூலம் ஸுகம் துக்கம் ப்ரதிகூலமிதி ஸ்திதே:; ஸ்வாத்மா ஸ்வஸ்யாநுகூலோஹீத்யாத்ம ஸாஷ்டிக ஏவ ஸ - ஸுகம் என்பது ஏற்புடையது, துக்கம் என்பது ஏற்புடையதல்ல, தனது ஆத்மா ஏற்புடையவனே ஆவான், அவன் தனக்குத்தானே ஸாஷ்டியாக உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்குத் தானே இன்பம் அளிக்கவல்லவனாக உள்ளான்.

10. உணர்ந்தவன் ஸுகமாக உறங்கினேனென்கையாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மஸ்வரூபம் ஸுகரூபமாயிருக்குமென்னுமிதில் ஸுப்த ப்ரபுத்த ப்ரத்யபிஜ்ஞையை ப்ரமாணமாக வருளிச்செய்கிறார் “உணர்ந்தவன்” என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானது ஸுகரூபமாக உள்ளது என்பதற்கு, ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஒருவன் தனக்கு முன்பு இருந்த நிலையின் ரூபகம் குறித்து உரைப்பதை ப்ரமாணம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “ஸுகமாக வுறங்கினேனென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில் ப்ரமாணம்” என்றிறே தத்வசேகரத்திலும் இவரருளிச் செய்தது. ஸுஷுப்தி தசையில பராகர்த்தாநுபவமில்லாமையாலும், ப்ரத்யகர்த்த ஸ்புரணமுண்டாகையாலும் ஸுப்தோத் திதனாலே பராம்ருஷ்டமான ஸுகம் ஸ்வரூப ஸுகமாக வேணுமிறே. “இப்போது ஸுகம் பிறக்கும்படி யுறங்கினேன்” என்றன்றோ “ஸுகமாக வுறங்கினேன்” என்கிற விதுக்குப் பொருள் என்னவொண்ணாது. ப்ரதிபத்தி சரீரம் அப்படியன்றிக்கே “இனிதாகப் பாடினேன்” என்கிறாப் போலேயிருக்கையாலே. இது தன்னை பாஷ்யத்திலே “ஏவம் ஹி ஸுப்தோத்திதஸ்ய பராமர்ஸு:”, “ஸுகம் அஹம் அஸ்வாப்ஸம்” இதி | அநேந ப்ரத்யவமர்ஸேந ததாநீம் அபி அஹம் அர்தஸ்ய ஏவ ஆத்மந: ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்த்ருத்வம் ச ஜ்ஞாயதே | ந ச வாச்யம் யதேதாநீம் ஸுகம் பவதி ததா ததாநீம் அஸ்வாப்யம் இத்யேஷா ப்ரதிபத்தி: இதி அதத்ரூபத்வாத் ப்ரதிபத்தே:” என்று பாஷ்யகாரரருளிச் செய்தார். ஸ்வரூபமநுகூலமன்றாகில், ப்ரேமாஸ்பதத்வம் கூடாது. “ஆச்சர்யவத் பச்யதி கச்சிதேநம்” இத்யாதிகளாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம். “ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி”, “நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா”, “ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா”, “ஜ்ஞாநாநந்தைக லக்ஷணம்” இத்யாதி ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலும் ஆத்மாவினுடைய ஆநந்தரூபத்வம் ஸுஸ்பஷ்டம். ஆக கீழ் ப்ரக்ருதே: பரத்வம் சொல்லுகையாலே, தேஹாத்ம வாதம் நிரஸ்தமாய்த்து; அஜடத்வாநந்த ரூபத்வங்களைச சொல்லுகையாலே ஜடாத்ம வாதம் நிரஸ்தமாய்த்து.

விளக்கம் - தத்வசேசரம் என்ற க்ரந்தத்தில், “ஸுகமாக உறங்கினேனென்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞைதானே இதில் ப்ரமாணம்” என்று இவரே அருளிச்செய்தார். ஆழ்ந்த உறக்கத்தின்போது ஆத்மாவிற்ரு வெளிவஸ்துக்கள் குறித்த அனுபவம் இல்லை என்பதாலும், தன்னைத்தானே உணர்ந்தபடி உள்ள நிலை உள்ளது என்பதாலும், விழித்து எழுந்த ஒருவனுக்கு, சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறாக நின்று அனுபவித்த சுகம் என்பது, ஆத்மாவின் சுகமாகவே இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ? “விழித்து

எழுந்த பின்னர் சுகம் கிடும்படியாக நான் உறங்கினேன்” என்பதை “சுகமாக உறங்கினேன்” என்பதற்கு பொருளாக உரைக்கக் கூடாது. முன்பு நடந்த நிகழ்வைக் கூறும்போது சரீரம் தொடர்ந்தபடி உள்ளதன் காரணமாக, “நான் இனிதாகப் பாடினேன்” என்று கடந்த காலமாகக் கூறுவது போன்றே உறக்க விஷயத்திலும் கூறவேண்டும். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில்- ஏவம் ஹி ஸுப்தோத்திதஸ்ய பராமர்ஸு:; “ஸுகம் அஹம் அஸ்வாப்ஸம்” இதி | அநேந ப்ரத்யவமர்ஸுந ததாநீம் அபி அஹம் அர்தஸ்ய ஏவ ஆத்மந: ஸுகித்வம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ச ஜ்ஞாயதே | ந ச வாச்யம் யதேதாநீம் ஸுகம் பவதி ததா ததாநீம் அஸ்வாப்யம் இத்யேஷா ப்ரதிபத்தி: இதி அதத்ருபத்வாத் ப்ரதிபத்தே: - உறக்கத்திலிருந்து எழுகின்ற எந்த ஒருவனும், “அஹம் = நான்” என்பதிலிருந்து விலகி உள்ளதும், மற்ற அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளதும் ஆகிய ஞானமாகிய நான், அஜ்ஞானத்திற்குச் சாட்சியாக இருந்தேன்”, என்று கூறுவதில்லை; மாறாக, “நான் சுகமாக உறங்கினேன்” என்று அல்லவோ உறக்கத்திலிருந்து எழுந்த ஒருவனின் நினைவுகள் உள்ளன - என்று அல்லவோ ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார். ஆத்மஸ்வரூபம் ஏற்புடையதாக இல்லை என்றால் அதில் நமக்குப் பற்றுதல் ஏற்படவும் செய்யாது. கீதை (2-29) – ஆச்சர்யவத் பச்யதி கச்சிதேநம் - உயர்ந்தவன் மட்டுமே இந்த ஆத்மாவை வியப்புடன் காண்கிறான் - என்பது போன்ற வாக்கியங்களாலும் இந்தக் கருத்து வெளிப்படுகிறது. தை. - ஆர்த்ரம் ஜ்வலதி - ப்ராசித்தபடி உள்ளது - என்றும், நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா - ஆனந்தமயமானவன் - என்றும், ஜ்ஞாந ஆநந்தமய: ஆத்மா - ஞானம் மற்றும் ஆனந்தத்தையே ரூபமாக கொண்டவன் - என்றும் உள்ள ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளால் ஆத்மாவின் ஆனந்தரூபமானது புலப்படுகிறது. எனவே “சரீரத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது” என்று கூறியுள்ளதால், சரீரமே ஆத்மா என்ற வாதம் தள்ளப்பட்டது. ஆத்மாவிற்கு ஜடமற்ற தன்மை மற்றும் ஆனந்தம் ஆகியவற்றைக் கூறுவதால், ஆத்மா ஜடமானது என்ற வாதம் மறுக்கப்பட்டது.

11. நித்யமாகையாவது - எப்போதுமுண்டாகை.

வ்யாக்யானம் - நித்யத்வமாவது ஸர்வகால வர்த்தித்வம். அத்யையருளிச் செய்கிறார், “எப்போது முண்டாகையென்று”.

விளக்கம் - நித்யம் என்றால் அனைத்து காலத்திலும் தொடர்ந்தபடி உள்ள தன்மையாகும். இதனை இங்கு “எப்போதும் உண்டாகை” என்று அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 277)

4-5-3 வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சுதன்

வீவில்சீரன் மலர்க்கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் தன்னை

வீவில் காலமிசை மாலைகளேத்தி மேவப் பெற்றேன்

வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன் மேவியே

பொருள் - அளவிட இயலாத ஆனந்தமானது, தைத்திரீய உபநிஷத்தில் உள்ள ஆநந்தவல்லியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப வாக்காலும் மனதாலும் உணர இயலாதபடியாக மிகுதியான எல்லையில் உள்ளவனாகிய நம்முடைய அச்சுதனும், அப்படிப்பட்ட ஆனந்தத்திற்கு மூலமாக உள்ளதான முடிவற்ற கல்யாணகுணங்களைக் கொண்டவனும், தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனும், நித்யஸூரிகளுடைய தலைவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, சற்றும் ஓய்வு இல்லாதபடி அனைத்து காலங்களிலும் இசை என்னும் மாலைகள் கொண்டு துதிக்கும் வாய்ப்பை அடைந்தேன். இதன் விளைவாக எனக்கு அவனைப் போன்றே எல்லையற்ற ஆனந்தம் கிட்டியது.

அவதாரிகை - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய் உபயவிபூதி யுக்தனான ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டிக் கவிபாடுகையாலே, அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் விளக்குகலை கொள்ளும்படியான ஆநந்தத்தையுடையனானேன் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்களும் கொண்டவனும், இரண்டு விபூதிகளை உடையவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை அடைந்து கவிபாடும் காரணத்தால், அவனுடைய ஆனந்தத்தையும் விஞ்சும்படியான அனைத்தும் அடைந்ததாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வீவிலின்பம் இத்யாதி) வீவின்றிக்கே ஒரு விச்சேதமின்றிக்கே யிருப்பதான தான், இன்பமாய் - ஆனந்தமாய்; அதுதான் எவ்வளவு போதும்? என்னில், (மிக எல்லை நிகழ்ந்த) “இனி இதுக்கு அவ்வருகில்லை” என்னும்படியாக எல்லையிலே வர்த்திக்கிற. (நம்) ஆனந்தவல்லியில் ப்ரஸித்தி. (அச்சுதன்) இது ஒரு ப்ரமாணங் கொண்டு உபபாதிக்க வேணுமோ? இது ஒருகாலும் விச்சேதமில்லையென்னுமிடம் திருநாமமே சொல்லுகிறதன்றோ? (வீவில்சீரன்) இவ்வாநந்தத்துக்கு அடியான நித்ய விபூதியை யுடையவன். நித்யமான குணங்களையுடையவனென்னுமாம். குணவிபூதிகள் ஆனந்தாவஹமாயிறே இருப்பது.

விளக்கம் - (வீவில் இன்பம் இத்யாதி) - அழிவும் எல்லையும் இன்றி உள்ளதான ஆனந்தம். (இன்பமாய்) - ஆனந்தமாய், அதுதான் எந்த அளவு உள்ளது என்றால், (மிக எல்லை நிகழ்ந்த) - இனியும் அதற்கு அளவு இல்லை என்னும்படியாக எல்லையில் உள்ள. (நம்) - தைத்திரீய ஆனந்தவல்லியில் கூறப்பட்டவன். (அச்சுதன்) - இவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு ஓர் எல்லை என்பதை ஒரு ப்ரமாணம் மூலம் கூற வேண்டுமோ? அவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு அழிவும் எல்லையும் இல்லை என்பதை அவனுடைய திருநாமமே கூறும் அல்லவோ? (வீவில்சீரன்) - இத்தகைய ஆனந்தத்திற்கு மூலமாக, நித்யவிபூதியைக் கொண்டவன். அல்லது நித்யமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவன். குணங்கள் மற்றும் விபூதிகள் ஆகியவை ஆனந்தத்திற்குக் காரணமாக உள்ளன அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (மலர்க்கண்ணன்) ஸ்வாபாவிகமான ஆனந்தத்தையுடையவனென்னுமிடம் திருக்கண்கள்தானே கோள் சொல்லிக் கொடுக்கும். (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இக்கண்ணழகுக்குத் தோற்று “ஜிதம்” என்பவரை ஒரு நாடாகவுடையவனை. “தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை”

என்னக் கடவதிறே. (வீவில்காலம் இத்யாதி) சஷுத்ர விஷயங்களை அநுபவிக்கப்புக்கால் அவை அல்பமாயிருக்கும்; இங்கு அநுபாவ்ய விஷயம் அபரிச்சிந்நமாகையாலே காலமும் அநந்த காலமாகப் பெற்றது. “ஒழிவில் காலமெல்லாம்” என்ன வேண்டியிருக்கும். (இசை மாலைகள்) வாசிகமான அடிமையிறே செய்கிறது. “கருமுகைமாலை” என்னுமாபோலே, இசையாலே செய்த மாலை. (ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்) ஏத்திக் கொண்டு கிட்டப் பெற்றேன். இத்தால் பலித்தது என்? என்னில், (வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்) நித்யமாய் நிரதிசயமான ஆநந்தத்தையுடையேனானேன். அவனுடைய ஆநந்தத்தையும் உம்முடைய ஆநந்தத்தையும் ஒக்கச் சொன்னீர்; பின்னை உமக்கு வாசியென்? என்னில், சிறிது வாசியுண்டு எனக்கு; (மேவியே) அவனுக்கு ஸ்வத:; எனக்கு அவன் மேவி; அவனுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியில்லை, என்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அடியுண்டு. “ஏஷஹ்யேவாநந்தயதி” என்கிற ஏற்றமுண்டு எனக்கு, அவனுக்கு அது தான்தோன்றி.

விளக்கம் - (மலர்க்கண்ணன்) - இவன் தனது இயல்பாகவே ஆனந்தம் கொண்டவன் என்பதை இவனுடைய திருக்கண்களே காண்பித்துக் கொடுக்கும். (விண்ணோர் பெருமான் தன்னை) இத்தகைய கண்ணமுகுக்குத் தோற்றுப்போய், “நாங்கள் தோற்றோம்” என்று கூறுபவர்களை ஒரு நாட்டின் அளவு கொண்டவன். திருவாய்மொழி (2-6-3) – தாமரைக்கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை - என்பது காணலாம். (வீவில் காலம் இத்யாதி) – தாழ்ந்த விஷயங்களை அநுபவிக்க முயலும்போது, அவை அற்பமாகவும் நிலையற்றதாகவும் உள்ளதால், அவற்றை அநுபவிக்கின்ற காலமும் குறைவாகவே இருக்கிறது. ஆனால் இங்கு அநுபவிக்கின்ற விஷயமானது அளவற்று உள்ளதால், அநுபவிக்கும் காலமும் எல்லை இல்லாமல் உள்ளது. திருவாய்மொழி (3-3-1) – ஒழிவில் காலம் எல்லாம் - என்பதாக உள்ளது. (இசை மாலைகள்) – வாக்கு கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யத்தைச் செய்கிறார். “கருமுகை மாலை” என்பது போன்று இசையால் செய்யப்பட்ட மாலை. (ஏத்தி மேவப் பெற்றேன்) – அவற்றைக் கொண்டு துதித்தபடி அருகில் செல்லும் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கப் பெற்றேன். இதன் மூலம் நிகழ்ந்தது என்ன? அடுத்து உரைக்கிறார். (வீவிலின்பம் மிக எல்லை நிகழ்ந்தனன்) - நித்யமாகவும், எல்லையற்றதாகவும் உள்ள ஆனந்தம் கொண்டவன் ஆனேன்.

ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “அவனுடைய ஆனந்தம் மற்றும் உம்முடைய ஆனந்தம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே போன்று உள்ளதாக உரைக்கிறீர். உம்முடைய ஆனந்தத்திற்கு உள்ள வேறுபாடு என்ன?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். எனக்குச் சிறிது வேறுபாடு உண்டு. (மேவியே) - அவனுடைய ஆனந்தம் இயல்பானது, எனது ஆனந்தம் என்பது அவனை அடைந்ததால் கிட்டுவது ஆகும்; அவனுடைய ஆனந்தத்திற்கு எல்லை இல்லை, எனது ஆனந்தத்திற்கு எல்லை உள்ளது; ஏஷஹி ஏவ ஆநந்தயதி - இவன் ஆனந்தம் அளிக்கிறான் - என்ற ஏற்றம் எனக்கு உள்ளது, ஆனால் அவனுக்கு ஆனந்தம் தானாகவே வெளிப்படுகிறது.

4-5-4 மேவி நின்று தொழுவார் வினை போக மேவும் பிரான்

தூவியம் புள்ளுடையான அடலாழியம்மான் தன்னை

நாவியலால் இசை மாலைகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்

ஆவியேன்னாவியை யானறியேன் செய்தவாற்றையே

பொருள் - எந்தவிதமான பயனையும் எதிர்பாராமல் கலந்து, நிலையாக நின்று, அனுபவித்தபடி உள்ளவர்களுடைய பாபங்கள் அனைத்தும் அழியும்படியாக அவர்களுடன் சேர்ந்து நிற்பவனும், அழகான சிறகுகள் கொண்ட கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டவனும், தனது அடியார்களுடைய பகைவர்களை அழிப்பதான சக்கரத்தாழ்வானைத் திருக்கரத்தில் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனை, எனது நாக்கின் துதியான இசை மாலைகள் கொண்டு நான் புகழ்ந்தபடி அவனை அண்டினேன். எனக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள அவன், எனது ஆத்மாவை இவ்விதம் துதிக்கச் செய்து, என்னை மகிழும்படியாகச் செய்த விதங்கள் ஏதும் நான் அறியமாட்டேன்.

அவதாரிகை - அந்நயப்ரயோஜநரையும், முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரங்களில் இழியாத நித்யஸூரிகளையுடையனாய் வைத்து, நித்யஸூரிகளுக்கு அவ்வருகான தான், நித்ய ஸம்ஸாரியான என்பக்கல் பண்ணின மஹோபகாரம் என்னால் பரிச்சேதிக்க வொண்கிறதில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரன் தவிர மற்ற பயன்களை விரும்பாதவர்கள் மற்றும் தொடக்கம் முதலாகவே மற்ற பயன்களில் ஈடுபடாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகள்

ஆகியவர்களைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளான். நித்யஸூரிகளுக்கு மிகவும் அருகாமையில் உள்ள அவன், எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தில் உழன்றபடி உள்ள என் விஷயத்தில் செய்த மிகப் பெரிய உதவியை என்னால் அளவிட்டுக் கூற இயலவில்லை என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (மேவி நின்று தொழுவார்) கிட்டக்கொண்டு “தேஹி மே ததாமி தே” என்று ப்ரயோஜநாந்தரத்துக்கு மடியேற்றுக் கொண்டு போகையன்றிக்கே, “வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார்” என்கிறபடியே அவன் தன்னையே ப்ரயோஜநமாகக் கொண்டு தொழுவார்கள், “இன்று வந்தித்தனையும் அமுது செய்திடப் பெறில்” என்று தொழுவார்கள். (வினை போக) அவர்களுக்குப் பின்னை வினையுண்டோ? என்னில்; ப்ரயோஜநாந்தரத்திலே நெஞ்சு சொல்லுகைக்கு அடியான பாபங்கள் போம்படியாக. (மேவும் பிரான்) அவன் அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கிட்டினவாறே அவனும் அநந்ய ப்ரயோஜநனாய்க் கிட்டுமே; நடுவு வினைக்கு ஒதுங்க நிழலில்லாமையாலே நசித்துப்போம்; “வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு” என்றாரிறே. (பிரான்) உபகாரமே சீலமாம்படியிருக்குமவன். முன்பு சில நாள் ப்ரயோஜநாந்தர பரராய்ப் பின்பு தன்னையே ப்ரயோஜநமாக விரும்பினார் திறத்தில் உபகரிக்கும்படி சொல்லிற்று; முதலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தில் நெஞ்சு செல்லாதபடியான அநந்த வைநதேயாதிகளை யுடையனாயிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (தூவி) சிறகு. இத்தால் நினைத்தவிடத்திலே கொண்டு ஓடுகைக்கு அடியான பரிகரத்தையுடையனாய். (அம்புள்) “த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்தகினாங்க சோபிநா” என்னும்படியான அழகை யுடையனாகையாலே வந்த ஏற்றத்தையுடையவன்.

விளக்கம் - (மேவி நின்று தொழுவார்) - அருகில் சென்றவுடன், “தேஹி மே ததாமி தே - நான் உனக்கு இதனைத் தருகிறேன், நீ எனக்கு இதனை அளிப்பாயாக” என்று மற்ற பயன்களின் பொருட்டு அவர்கள் பின்னே செல்லுதல் என்பது அல்லாமல், முதல் திருவந்தாதி (26) - வழுவாவகை நினைந்து வைகல் தொழுவார் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை மட்டுமே தங்களுடைய பயனாகக் கொண்டு வணங்கியபடி உள்ளவர்கள். நாச்சியார் திருமொழி (9-7) - இன்று வந்தித்தனையும்

அமுது செய்திடப் பெறில் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவர்கள். (வினை போக) - அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இணை உள்ளதோ என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். மற்ற பயன்களில் ஈடுபடுவதற்குக் காரணமாக உள்ள பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கும்படியாக. (மேவும் பிரான்) - இவன் எந்த ஒரு பயனையும் எதிர்பாராமல் ஸர்வேச்வரனை அண்டுவது போன்று, ஸர்வேச்வரனும் இவனிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல் அண்டுகிறான். இதற்கு நடுவில், வினைகள் எதற்கும் இடம் இல்லாதபடி அழிகின்றன. பெரியதிருவந்தாதி (30) - வல்வினையார்தாம் மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டு அடியெடுப்பதன்றோ அழகு - என்பது காணலாம். (பிரான்) - உபகாரம் என்பதே தனது இயல்பு என்னும்படியாக உள்ளவன். முதலில் மற்ற பயன்களை எதிர்பார்த்தபடி இருந்தவர்களாக, பின்னர் அவை அனைத்தையும் விடுத்து ஸர்வேச்வரனை மட்டுமே பயன் என்று கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் இவன் செய்யும் உபகாரத்தை இதுவரை உரைத்தார். அடுத்து, தொடக்கம் முதலே மற்ற பயன்களில் நெஞ்சம் ஈடுபடாதபடி உள்ள கருடன் மற்றும் ஆதிஷேஷன் போன்றவர்களைக் கொண்டவன் என்பது குறித்து உரைக்கிறார். (தூவி) - சிறகு. இதன் மூலம், ஸர்வேச்வரன் எண்ணிய இடத்திற்கு அவனைக் கொண்டு சேர்ப்பதற்காக ஓடும் கருவியைக் கொண்டான். (அம்புள்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (41) - த்வதங்க்ரி ஸம்மர்த்தகிணாங்க சோபிநா - உனது திருவடிகள் அழுத்தியதால் ஏற்பட்ட தழும்புகளால் அழகாக உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள அழகால் உண்டான ஏற்றம் கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (அடலாழி) அஸ்தானே பய சங்கியாகையாலே எப்போதுமொக்க யுத்தோந்முகனாயிருக்கும். அடல் - மிடுக்கு. (அம்மான் தன்னை) பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே பேராதிருத்தல், திருவாழியைச் சலியாதே பிடித்தல் செய்ய வல்லனாயிற்று ஸர்வாதிகனாவான். (நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி) நெஞ்ச ஒழியவே, வாக் ப்ரவ்ருத்தி மாத்ரமே இசைமாலைகளாயிற்றின. நாப்புரட்டினதெல்லாம் இயலும் இசையுமாய்க் கிடக்கை. (ஏத்தி நண்ணப் பெற்றேன்) இவர், நண்ணியல்ல ஏத்திற்று; ஏத்தியாயிற்று நண்ணிற்று. (ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்) ஆவி நிருபாதிகனான ஸர்வாத்மா. “உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர்”, “ஆத்மந ஆகாசஸ்ஸம்பூத:”, “ஸர்வாத்மா”. (என்னாவியை) அத்யந்தம் நிஹீநனான என்னை. (செய்தவாற்றை

அறியேன்) விபுவான தான் அணுவான என்னை, “ஏஷஹ்யேவாநந்தயாதி”, “வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்” என்று தன்னோடொத்த ஆநந்தத்தையுடையேனாம்படி பண்ணினான். ஸர்வசரீரியானவன் ஸ்வசரீரத்திலே ஒன்றைப் பெறாப்பேறு பெற்றானாகத் தலையாலே சுமப்பதே! (யான் அறியேன்) அநுபவித்துக் குமிழிநீருண்டு போமித்தனை போக்கி, அது பேச்சுக்கு நிலமல்ல என்கிறார். உபகார ஸ்ம்ருதியும் அவனது என்னவுமாம்.

விளக்கம் - (அடலாழி) - பரமபதத்தில் இவன் உள்ளபோதிலும், இவனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படுமோ என்று எண்ணியபடி, எப்போதும் யுத்தத்திற்கான தயார் நிலையிலேயே சக்கரத்தாழ்வான். (அம்மான் தன்னை) - அனைத்தையும் அடக்கி ஆள்பவன் யார் என்றால், “கருடனுடைய திருத்தோள்களை விட்டு அகலாமல் உள்ளவன், திருச்சக்கரத்தை ஒரு போதும் விடாமல் பிடித்தபடி இருப்பவன்” என்பவனே ஆவான். (நாவியலாலிசை மாலைகளேத்தி) - நெஞ்சம் மட்டுமே அல்லாமல் வாக்கும் தனித்து நின்று தனது செயலாக இசை மாலைகளை உண்டாக்கின. நாக்கு அசையும்போது ஏற்படும் அனைத்தும் இயலும் இசையுமாகவே உள்ளன. (ஏத்தி நண்ணப் பெற்றேன்) - இவர் நண்ணிய பின்னர் துதிக்கவில்லை, துதித்த பின்னர் நண்ணினார். (ஆவியென்னாவியை செய்தவாற்றை யானறியேன்) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளவன். திருவாய்மொழி (8-1-5) - உலகங்கட்கெல்லாம் ஒருயிர் - என்றும், தை. (2-1-1) - ஆத்மந: ஆகாச: ஸம்பூத: - இந்த ஆத்மாவிடமிருந்து ஆகாசம் உண்டானது - என்றும், தை. (3-11) - ஸர்வாத்மா - அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக - என்றும் கூறும்படியாக உள்ளவன். (என் ஆவியை) - தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை தாழ்ந்தவனாகிய உள்ள என்னை. (செய்தவாற்றை அறியேன்) - எங்கும் நிறைந்தவனாகிய அவன், அணு அளவே உள்ள என்னை. தை. (2-7) - ஏஷ ஹி ஏவ ஆநந்தயதி - அவன் ஆநந்தத்தை ஏற்படுத்துகிறான் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-5-3) - வீவிலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னைப் போன்ற அனைத்தையும் நானும் அடையும்படிச் செய்தான். அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன், தன்னுடைய சரீரத்திலே ஒருவனாக உள்ள என்னை, பெறுவதற்கு அரிய பேறாகக் கொண்டு, தனது தலையால் சுமப்பது வியப்பே ஆகும். (யான் அறியேன்) - அதனை

அனுபவித்தபடி நிற்பது மட்டுமே செய்ய இயலும் அல்லாமல், சொற்கள் கொண்டு உரைக்க இயலாது. செய்ந்நன்றி அறிதலும் அவனாலேயே ஏற்படுவதாகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 23)

3. ஈஷத் த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா ஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷயதே

நஷ்டம் ப்ராக் தத் அலாபத: த்ரிபுவநம் ஸம்ப்ரதி அநந்தோயம்

ச்ரேயோ ந ஹி அரவிந்தலோசன மந: காந்தா ப்ரஸாதாத்ருதே

ஸம்ஸ்ருதி அக்ஷர வைக்ஷணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கர்ஹிசித்

பொருள் - உனது அத்தகைய கடாஷ்டம் இல்லாத காரணத்தால் முன்பு நஷ்டப்பட்டுக் கிடந்த இந்த மூன்று லோகங்களும், இப்போது உனது கடாஷ்டமானது சிறிதளவு கிடைக்கப் பெற்றவுடன், அத்தகைய கருணை என்ற அமிர்த்தத்தின் விளைவாக எல்லையற்ற மேன்மை ஏற்படும்படியாக காக்கப்படுகிறது. இங்குள்ளவர்களுடைய அனைத்துவிதமான செல்வங்களும், அவற்றில் ஏற்படும் மேன்மைகளும், தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனுடைய நாயகியின் கடாஷ்டம் இன்றி உண்டாகாது.

வ்யாக்யானம் - (ஈஷத் த்வத் கருணா நிரீக்ஷண ஸுதா ஸந்துக்ஷணாத் ரக்ஷயதே நஷ்டம் ப்ராக் தத் அலாபத: த்ரிபுவநம்) - ஸுபால உபநிஷத் (2) - ப்ருதிவீ அப்ஸு ப்ரலீயதே ஆப: தேஜஸி லீயதே தேஜோ வாயெள லீயதே வாயுர் ஆகாசே லீயதே ஆகாசம் இந்த்ரியேஷு இந்த்ரியாணி தந்மாத்ரேஷு தந்மாத்ராணி பூதாதௌ லீயந்தே பூதாதிர் மஹதி லீயதே மஹாந் அவ்யக்தே லீயதே அவ்யக்தம் அக்ஷரே

லீயதே அக்ஷரம் தமஸி லீயதே தம: பரே தேவ ஏகீ பவதி - (ப்ரளய காலத்தில்) பூமி நீரில் லயிக்கிறது, நீர் அக்னியில் லயிக்கிறது, அக்னி வாயுவில் லயிக்கிறது, வாயு ஆகாசத்தில் லயிக்கிறது, ஆகாசம் இந்த்ரியத்திலும், இந்த்ரியங்கள் தந்மாத்திரைகளிலும், தந்மாத்திரைகள் பூதாதிகளிலும், பூதாதிகள் மஹத்திலும், மஹத் அவ்யக்தத்திலும், அவ்யக்தம் அக்ஷரத்திலும், அக்ஷரம் தமஸ்ஸிலும் லயிக்கின்றன; தமஸ் ப்ரஹ்மத்துடன் கலந்து ஒன்றாகிறது - என்றும், மஹா. நா. (1) - ந ப்ரஹ்மா ந ஈசாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ - நான்முகனும் சிவனும் இல்லை; இவை ஏதும் இல்லை; ஸ்வர்கமும் பூமியும் இல்லை- என்றும், ஆநிதவாதம் ஸ்வதயா தத் ஏகம் தஸ்மாத்தாந்யம் ந பர: கிஞ்சநாஸ - பஞ்சபூதங்கள் அற்றதாகிய அந்த உயர்ந்த வஸ்து மட்டுமே இருந்தது, அதனைக் காட்டிலும் வேறு ஒன்றும் இல்லை - என்றும், ப்ரு. (1-4-7) - தத் ஏதம் தர்ஹி அவ்யாக்ருதம் ஆஸீத் - இந்த ஜகத்தானது அப்போது அவ்யாக்ருதமாக (அதாவது பெயர் மற்றும் ரூபம் போன்ற வேறுபாடுகள் இன்றி) இருந்தது - என்றும், மநு. (1-5) - ஆஸீத் இதம் தமோபூதம் அப்ரஜ்ஞாதமலக்ஷணம் அப்ரதர்க்யமவிஜ்ஞேயம் ப்ரஸுப்தமிவ ஸர்வத: - இந்த அனைத்தும் தமஸ்ஸில் ஒடுங்கியதாகவும், ப்ரத்யக்ஷம் அற்றதாகவும், அனுமானத்தால் அறிய இயலாதபடியும், சப்த ரூபமாக உள்ள தர்க்கத்தால் அறிய இயலாதபடியும், எதனாலும் அறிய இயலாதபடியும், அனைத்துவிதங்களிலும் உறங்குவதாகவும், செயல்பாடு அற்றதாகவும் இருந்தன - என்றும், திருவாய்மொழி (4-10-1) - ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதும் இல்லாவன்று - என்றும் உள்ள பல ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி மற்றும் ஆழ்வார் பாசரம் ஆகிய அனைத்திற்கும் இடையே எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்று ப்ரளய காலமானது வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்